

Týden příprav na vánoce

V **pondělí** Boženka vytáhla krabici s pohlednicemi. „Emilku, musíme poslat přání, aby rodina a známí věděli, že na ně myslíme,“ řekla a nasadila si brýle. Celé dopoledne jen psala a psala. Chtěl jsem jí pomoci a olíznout známku, ale prý by pak nadržela. Tak jsem alespoň hlídal pero, aby se nezakutálelo pod stůl.

V **úterý** jsme vyrazili na důležitou výpravu. Boženka celou dobu pevně svírala balíček pohledů v ruce. Došli jsme až k té velké oranžové bedně na rohu. Boženka ji otevřela a ozvalo se bouch-bouch, jak pohledy padaly dovnitř. „Leťte do světa, holoubci,“ zašeptala. Cestou zpátky jsme potkali poštáka a já na něj významně štěkl, aby věděl, že má pro naše pohledy hned běžet.

Ve **středu** jsme šli na trh a Boženka koupila svazek jmelí. Některé větvičky byly zelené, jiné zlaté. Voněly lesem a trochu i barvou. Doma jmelí pověsila na lustr a prý kdo pod ním projde, bude mít šťastný rok. Já pod ním procházím pořád, tak to budu mít asi nejšťastnější rok ze všech psů.

Ve **čtvrtek** to v kuchyni vonělo tak sladce, až se mi točila hlava. Boženka vytáhla ze spíže upečená kolečka a začala je slepovat krémem. „Emilku, tohle je důležitá práce. Krém musí být všude,“ říkala vážně. Sledoval jsem ji a hypnotizoval misku s krémem. A pak se to stalo! Kousek krému jí ukápl na zem. Byl máslový, sladký a chutnal po oříšcích. Rychle jsem to uklidil, aby Boženka nemusela vytírat. Jsem přece pomocník.

V **pátek** ráno Boženka vykřikla radostí. „Podívej, Emilku! Vykvetla!“ Ukazovala na vázu s třešňovými větvičkami – barborkami. Z těch suchých klacíků vykoukly malé bílé kvítky. Boženka se usmívala a říkala, že to znamená, že se nám příští rok splní přání. Hned jsem si jedno přál - nekonečnou zásobu piškotů. Snad barborka rozumí psí řeči.

V **sobotu** se u nás v koupelně zabydlelo strašidlo! Boženka přinesla kapra a pustila ho do vany. Byl velký, šedivý a plaval tam a zase zpět. Postavil jsem se na zadní a koukal přes okraj vany. Kapr na mě koukal taky a otvíral pusku naprázdno. „To je pan kapr, Emilku, necháme ho trochu se u nás ohřát,“ řekla Boženka. Zkusil jsem na něj štěknout, ale jen šplouchl ocasem a postříkal mě. Raději jsem šel hlídat do suchého pelíšku.

Neděle byla sváteční a tichá. Byla to ta poslední, zlatá neděle. Boženka večer škrtnula sirkou a zapálila čtvrtou svíčku na adventním věnci. Cítil jsem vůni jehličí, pryskyřice a vanilky ze spíže. Prostě vůni klidu a pohody. A aby byla pohoda dokonalá, dostal jsem dva piškoty.